

PĂRUL DINTRE L'ORÉAL ȘI GILLETTE

THE SYSTEM · 11

Părul este un detaliu pe care oamenii se prefac că îl înțeleg.

Îi spun igienă, estetică, identitate, cultură, ritual.

În realitate, e doar o graniță — între ce arăți și ce ascunzi.

Unii îl încredințează frizerilor, alții cosmeticienelor, alții unor aparate moderne care promit autonomie și perfecțiune. Dar părul rămâne acolo, încăpățânat, o amintire biologică: ești un animal înainte de a fi o ființă socială.

Și totuși, nu e un dușman. E un prieten incomod, un tovarăș de drum care îți amintește de unde vii. Are o distribuție aproape capilară, o culoare stabilită de harta ta genetică și o poveste pe care n-o poți șterge. Nici cei care suferă de alopecie nu sunt lipsiți de el — doar l-au pierdut pentru un timp pe care nimeni nu-l poate defini.

Dar ca să înțelegi părul, trebuie să te întorci la origine — acolo unde te întorci mereu: omul primitiv.

Mi-l imaginez așa, într-o scenă noir preistorică. Două siluete stau de vorbă în spatele unui zid de iarbă. Sosește o a treia persoană și nu-și poate da seama care e bărbatul și care e femeia. Chipul nu ajunge. Chipul înșală.

Așa că femeia hotărăște să schimbe destinul identității sale.

Se duce la râu, se privește în apă și vede o barbă.

Nu-i place. Nu o reprezintă. Nu o deosebește.

Găsește o piatră ascuțită și începe să îndepărteze părul, fir cu fir.

Descoperă că părul crește la loc încet — și asta îi dă un avantaj: nu trebuie să repete ritualul în fiecare zi. Și descoperă ceva și mai puternic: bărbatul o privește altfel.

Diferența devine atracție.

Diferența devine limbaj.

De aici se naște întreaga cultură a părului: întâi simbolică, apoi socială, apoi igienică, apoi științifică, apoi ideologică.

Până la extremismele moderne: cei care spun că părul te apără de bacterii și trebuie păstrat; cei care spun că trebuie îndepărtat ca să fii acceptat; cei care spun că trebuie modelat ca să fii dorit.

Adevărul e mai simplu: părul se naște, crește, se curbează... și în punctul în care se curbează, moare.

Dar rădăcina rămâne vie, încăpățânată, ca anumite idei pe care nu le poți smulge nici cu voință.

Și apoi mai e regula finală, cea pe care o cunosc doar povestitorii: nu face niciodată din păr un par.

Diferența e minimă — doar o vocală.

Dar schimbă totul.

Ferdinando